

borg) til § 17. Hvad Udvalgets sidste Indstilling til § 20 angaaer, da vil det findes, at den gaaer ud paa at stille Enker efter Officerer af Reserven og Forstærkningen, som i Krigen ere qvæstede eller faldne, noget gunstiger, end vi tidligere havde foreslaaet. Derfor have vi andraget paa, at vort tidligere Forslag maatte falde bort, og at der derimod i dets Sted maatte indføres en saadan Bestemmelse som den, der findes i vort nye Forslag til § 20. Det vil muligt ogsaa findes, at det er i sig selv mere passende end det, som vi tidligere havde foreslaaet, at classificere disse Officerer med den første Underklasse. Hvad angaaer det Forslag, der er stillet af tvende af Thingets ærede Medlemmer til § 17, da gaaer det ud paa, at, naar bemeldte Paragraph siger: at „udelukkede fra Pension eller Forsørgelse ere de Enker, hvis Ægtefælle først er indgaaet, efterat deres Mænd være udtraadte af den militære Tjeneste, eller efterat de paa-drog sig den Legemsbefædigelse eller Svaghed, paa Grund af hvilken de maatte affediges af Tjenesten“, skulde der tilføies en Undtagelse af saadant Indhold som den, der af dem er foreslaaet. Udvalget har allerede i sin Betænkning havt Leilighed til at berøre denne Gjenstand, hvorom der her er Tale, og har yttret sig derhen, at man meente, at det, der stod i § 17, var principrigtigt, ligesom det var meest stemmende med Statskassens Løve. Hvad nu angaaer det Forslag, der er gjort, har Udvalget ikke kunnet gaae ind derpaa, det har ikke kunnet gaae ind derpaa, og det ikke blot af de Grunde, der ere nævnte i vor Betænkning, men ogsaa, fordi selve Forslaget giver os Anledning til en dobbelt Grindring. Naar det saaledes hedder i Begyndelsen: „med mindre Ægtefællens Løfte er givet, forinden Manden i Krigen eller under Tjenestens Udførelse er bleven Invalid“, maatte vi ansee det for at være meget misligt at knytte en saadan Bestemmelse til den blotte Forudsætning om et Ægtefællens Løfte, som i det paagældende Tilfælde maatte søges beviist, og i hvilken Henseende man kunde være udsat for baade betydelige Vanskeligheder og ogsaa Misligheder i Henseende til en saadan Bevisførelse. Det stemmer heller ikke med Lovgivningens Grundsætninger; thi

Lovgivningen fører til at fordre et offentligt Skridt, som det, der skulde sætte udenfor al Tvivl, at Ægtefællens Løfte virkelig er givet, førend der til et saadant Ægtefællens Løfte kan knyttes nogen Rettighed af en særdeles Beskaffenhed. Dersom man saaledes forudsatte, at der var bestilt Vielse, at Vedkommende havde ladet lyse, eller, hvis Vedkommende var en underordnet Militair, at han havde løst Frisiddel; var der noget Fast at holde sig til, men det er der derimod ikke, naar man blot forudsætter Ægtefællens Løfte uden videre Betegning. Som en Lovbestemmelse, jeg i saa Henseende sigter til, skal jeg nævne § 9 i Arveloven af 21de Mai 1845.

Det andet Synspunkt, fra hvilket vi ikke kunne gaae ind paa Forslaget, selv om vi ikke ansaae det for afvigende fra og stridende mod Lovens Princip, er, at det gaaer ud paa, at Ægtefælle i Genhold til saadant Løfte skulde være indgaaet inden eet Aar, efterat Manden var bleven Invalid; men deraf følger, at Forandringen paa en Maade kun sørger for Fremtiden, men ikke for Fortiden. Ja, saa vi en ny Krig, og denne Lov staaer ved Magt, saa kan man regne eet Aar fra den Tid, Folk blive Invalider, men lad os husse paa, at nu er 1848 og 1849 forløbne; og, naar vi altsaa ville regne eet Aar tilbage fra den Tid, Loven kan komme ud, gaaer Aaret tilbage til April Maaned 1850. Alt, hvad der gaaer forud for den Tid, kan slet ikke komme i Betragtning ligeoverfor en saadan Lovbestemmelse. Hvad der følger efter 1ste April 1850, eller den Periode, vilde alene komme til at nyde godt af Forslaget, og saa kan jeg ikke indsee Andet, end at, naar man tænker sig Loven gennemført, bliver det en Lov for Fremtiden og ikke for Fortiden, og forsaavidt ikke en Lov for de Invalider, vi Alle interessere os for, nemlig dem, der hidrøre fra den sidste Krig.

Thalviger: Hvad der har foranlediget den ærede 8de Landstingsmand for anden Kred (Glensborg) og mig til at stille dette Ændringsforslag til § 17, er, at det har forekommet os, at det ærede Udvalgs Udtalelse ved denne § ikke saa ganske samstemmer med den Aand, der ellers gaaer igennem hele Udvalgets Betænkning. Vi have navnlig ogsaa